

APOTHEÓZIS.

Márvány, ha lennék, néma és örök,
mit durván tör, zúz alkotás baragja,
szikrázva hívnám lelkem mesterét,
hogy drága arcod húsból faragja.

Aranysugár, ha lennék felhő nyoszolyán,
mit titkos kéz sző hajnal ünnepén,
én dús színekre hullva omlanék s az ég
gyolcsára arcod mását festeném.

Toronyba szöknék, mint a kőhalom
s oltárt ácsolnék ittasult szívemből,
vagy roppant dómot, mit vihar cibál,
míg égi csúcsa ájultan le nem dől

s a dúlt falakról boltozatra hágva,
hol abroncsát a villámok repeszti,
kúsznék előre párkányon, harangon,
a roncs tetőn is túl a nagykeresztig

és elhagynám e földet, mely mulandó
és lélekként suhanva száz alakban
magamba zárva vinnélek, te drága,
hogy Isten trónusán légy halhatatlan.

(Szeged.) BERCZELI ANZELM KÁROLY.